

Когато са приготвяхъ и двамата за да навлѣзхъ вътрѣ въ страната, научихъ са че размирницѣтъ са навели и прѣснѣлы отъ намѣстника ирландскый, че графъ Тиронъ, предводителътъ имъ, побѣгнѣлъ съ остатѣка отъ войската си, състояща едва отъ четири хиляды недостатѣчно обрѣжени и обезсърчени войны, и че намѣстникѣтъ, който бърже идѣлъ срѣщо тѣхъ, ималъ подъ командата си трѣсетъ хиляды превъходна войска.

« Предвидѣхъ го, рече спокойно д'Агвиларъ: но нека бжде; да идемъ да имъ помогнемъ. » И трѣгнѣ.

Между туй графъ де-Лерма, който никакъ не са сумняваше за сполуката на похода, който той измысли и приготи, считаше вече Ирландія като принадлежаща на Испанската корона, и са готвяше даже да испроводи и управитель. Той са двоумѣше между уйка си Борга и шурия си де-Лемосъ; послѣднийтъ мразенъ не-малко въ Навара, не можаше тамъ да са задържи. Първыйтъ министръ имаше система да опредѣля найвече на значителнытъ постове на царството родниниѣтъ си, защото гледаше на испанската монархія като на кѣща, на фамилия, на която той бѣше началникѣтъ, а първы членове родниниѣтъ му.

Отъ туй подбуденъ, той наименова брата си Бернарда де-Сандовалъ за архіепископъ Толедскый и сѣщевременно великъ Инквизиторъ. Отъ тѣзи достоинства първото му докарваше голѣмо почитаніе въ духовенството, а другото, безкрайна власть по сичката държава.

Бернардъ де-Сандовалъ бѣше еще поопасенъ отъ брата си като началникъ на управленіето. Графъ де-Лерма, лекомысленъ, лѣнивъ, мѣнуваше и мѣнія и начала, споредъ обстоятелствата, и немаше, тѣй да речемъ, никакъвъ характеръ. Но братъ му, Бернардъ-и-Ройа де-Сандовалъ мисляше че има; съвършенната му испанска добродѣтель, която, като общественъ чловѣкъ, украсяваше съ името на постоянство, не бѣше сѣщественно освѣнь упорство, упорство безумно и често звѣрско; и дѣйствително, той никога не на-